

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזי אייזנברג

עד כמה זה חשוב עבורך?

מר בניציון ראדר

בשנת תשכ"ו (1966) נפגשתי לראשונה עם הרבי. בשעתו, עמדתי בפני קשיים רבים בעסקיי, כתוצאה מממותו בנסיבות טרגיות של שותפי לעבודה. לא היה לי כל קשר קודם עם הרבי, אך שמעתי עליו רבות, וכאשר חבר הציע לי לנסוע להיוועץ ברבי, קפצתי מיד על ההזדמנות. ססתי מלונדון - שבה התגוררתי ועבדתי כרואה חשבון - לניו יורק, ליחידות שנקבעה לשעה שתיים לפנות בוקר. בדרך לשם שאלתי את ידידי הרב פייביש ווגל, שהתלווה אלי לנסיעה: "איך אסביר לרבי את תחומי העיסוק שלי? הם מורכבים ומסובכים מאוד!"

הוא אמר, "תעלה את הכל על הכתב לפני שתיכנס, ותן לרבי לקרוא את זה". כך, ביום שלפני היחידות התיישבתי לכתוב את כל העניין - והתיאור התפרסם בערך על שלושים עמודים! כיום אני יודע שהייתה זו חוצפה גדולה מצדי לצפות שהרבי ישב ויקרא שלושים עמודים של הסברים, אבל זה מה שהרב ווגל אמר לי לעשות בשעתו, וכך עשיתי. כאשר נכנסתי למשרדו של הרבי, הרבי לקח לידי את שלושים הדפים, והחל לקרוא אותם. זה לקח זמן מסוים. תוך כדי שהרבי קרא, התחלתי לחשוב לעצמי: "למה אני מבזבז את זמנו של הרבי? הרי ברור שהוא לא יוכל להבין את כל העניינים העסקיים הללו. זה מורכב מדי".

החששות שלי הוחמרו מהעובדה שהרבי לא עצר באמצע כדי לשאול אותי שאלות - הוא פשוט המשיך לקרוא ברצף. ככל שהזמן התארך, כך הלכו והתחזקו הספקות שלי באשר לסיכויים שהרבי יכול להבין על מה בכלל מדובר שם.

כאשר סיים הרבי לקרוא, הוא פנה אלי ושאל שאלה שנגעה ישירות בליבה של תחום העיסוק שלי: "באנגליה, כאשר חברה נסחרת בבורסה, כיצד מעריכים את שווייה?" הסברתי במה הדברים כרוכים, ובתגובה אמר הרבי, "לא כך נעשים הדברים כאן באמריקה. . .". והוא החל להסביר לי כיצד נסחרות מניותיה של חברה בבורסה של ניו יורק. כאשר סיים להסביר הוא שאל אותי עוד שאלה, ואחר כך עוד אחת. התחלתי להבין שהרבי חש בספקנות שלי,

ומטרתו בשאלת השאלות הללו ובתשובות שנתן, הייתה להראות לי שהוא הבין היטב את העולם העסקי בכלל, וכן את הבעיה הספציפית שלי.

אחר כך אמר לי הרבי, "האם אתה יודע מהו ההבדל בין אמונה לבין ביטחון?"
"לא", עניתי.

הוא אמר, "הרשה לי להסביר לך. אנשים חושבים שביטחון בקב"ה, זהו פשוט צורה נעלית יותר של אמונה, אבל זה לא נכון. ביטחון הוא דרך שונה לגמרי של התייחסות לקב"ה. כאשר אדם ניצב בפני בעיה ויש לו אמונה, הרי האמונה שלו בקב"ה תסייע לו להתגבר על בעיותיו. אולם, כאשר לאדם יש ביטחון בקב"ה, הוא איננו חש כלל שקיימת בעיה, שכן הוא מבין שהקב"ה לא שלוח לאדם בעיות, אלא רק אתגרים".

אחר כך המשיך הרבי ונתן לי עצות מעשיות ותכליתיות כיצד להתמודד עם הבעיות שהטרידו אותי. הייעוץ שקיבלתי מהרבי היה יקר המציאות, והיה טוב בהרבה מכל

«

העצות שקיבלתי ממגוון יועצים מקצועיים שאליהם פניתי ושלחם שילמתי סכומי כסף גדולים.

הרבי הוסיף ואמר לי, "עליך גם לומר תהלים... אילו ידעו אנשים איזו תועלת מביאים פרקי התהלים למי שקורא אותם, היו אומרים תהלים ללא הרף... כמו כן, לדעתי עליך לבדוק את התפילין שלך".

"אבל התפילין שלי מהודרות ביותר!" מחיתי.

הרבי חייך, "אני סבור שבכל זאת כדאי לך לבדוק אותם". אחרי תפילת שחרית הלכתי יחד עם הרב ווגל לסופר סת"ם, שפתח את התפילין. לאחר שבדק אותם אמר: "הכתב בתפילין שלך מהודר ויפהפה, והבתים מצוינים, אבל הפרשיות הוכנסו לתוך הבתים שלא על פי הסדר!"

הייתי המום לגמרי. "איך הרבי ידע?!"

בנוגע לתפילין, הייתי רוצה לספר סיפור נוסף, שאירע כעשר שנים אחרי אותה פגישה ראשונה עם הרבי, ושממנו למדתי לקח חשוב.

הייתי בדטרויט לרגל עסקי, ושם פגשתי יהודי שהחל לשאול אותי כל מיני שאלות בקשר לתפילין: "למה הם חייבים להיות שחורים? למה הם מרובעים? האם אי אפשר שיהיו עגולים?"

בהמשך שיחתנו שאלתי אותו, "האם אתה בעצמך מניח תפילין?" והוא ענה שלא. "ראוי שתניח", אמרתי לו.

על כך הגיב האיש, "ובכן, אם לדעתך זה חשוב, בא לפגוש אותי בשעה שש וחצי בבוקר במאפייה שבה אני עובד, ואני אניח אותם".

זה לא היה קל, אבל למרות הקושי השכמתי קום והגעתי מוקדם למחרת בבוקר, כדי לסייע לאותו יהודי להניח תפילין שם במאפייה בינות לשקי הקמח.

התפלאתי לראות שלמעשה הוא לא ממש היה זקוק לעזרתי. הוא ידע בדיוק כיצד לקשור את התפילין, אלו ברכות לומר, והוא גם ידע לקרוא בשטף את התפילות מתוך הסידור.

כאשר סיים שאלתי אותו, "למה אינך מניח תפילין בקביעות?"

הוא ענה, "התפילין יקרות, ואין לי זוג משלי. אילו הייתי מקבל ממשהו תפילין, הייתי מניח אותם בקביעות".

הבטחתי לו שבפעם הבאה שאגיע לדטרויט - על פי התכנית הייתי צפוי לשוב לשם בעוד כשישה שבועות - אביא לו זוג תפילין.

באותו לילה טסתי לניו יורק, וכתבתי לרבי פתק בו

פירטתי אודות מה שהתרחש בדטרויט עם אותו יהודי. תוך זמן קצר קיבלתי מענה. הרבי כתב, "האם לדעתך נכון הדבר שיהודי ששב להניח תפילין לראשונה אחרי עשרים שנה, יחכה שישה שבועות עד שיוכל שוב להניחם? עליך לרכוש עבורו זוג תפילין היום, ואם לא תמצא דרך להעבירם אליו בהקדם האפשרי, עליך לשוב לדטרויט ולוודא באופן אישי שהוא יקבל את התפילין ללא דיחוי".

שמעתי בקולו של הרבי, ואף שהדבר היה כרוך בכמה קשיים, הצלחתי למצוא זוג תפילין - שאותם רכשתי בהקפה - ושלחתי לו אותם באמצעות חברת התעופה 'אמריקן'. לא המשכתי בדרכי מניו יורק ללונדון, לפני שווידאתי כי האיש קיבל את התפילין ודיווחתי לרבי שהמשימה הושלמה.

כעבור שישה שבועות שבתי לדטרויט, כמתוכנן. פגשתי את אותו יהודי ושאלתי אותו, "האם עכשיו אתה מניח את התפילין בקביעות?"

"כן", אמר האיש, "ודע לך, שפעם אחת בדרכי חזרה הביתה מהעבודה, נתקעתי בפקק תנועה, ואחרי שהבנתי שאני עלול להחמיץ את הנחת התפילין בזמן, החלטתי לנטוש את הרכב בצד הדרך, ולהמשיך הביתה רגלית. הרגשתי שאני חייב להניח אותם, אחרי שראיתי עד כמה חשוב היה לך להעביר אלי את התפילין בהקדם".

מילותיו של האיש הזכירו לי את המילים שכתב לי הרבי, "כאשר אותו יהודי יראה עד כמה חשוב לך הדבר שהתפילין יגיעו אליו באופן מיידי, תהיה למצווה זו חשיבות מיוחדת בעיניו".

מר בנציון ראדר שימש כרואה חשבון מוסמך באנגליה במשך כמעט ארבעים שנה. היה לו קשר אישי עם הרבי החל משנת תשל"ו (1966), והוא רואיין בביתו שלוש פעמים בין השנים תשס"ז (2007) ותש"ע (2010).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ז (1976) — הרבי ערך התוועדות פתע לכבוד קבוצת שלוחים ששבו לאחר שנשלחו לארץ ישראל לערוך הקפות בכותל המערבי, במערת המכפלה ובבית הכנסת על שם האדמו"ר הצמח צדק בעיר העתיקה בירושלים. ¹ ד' במרחשוון

1 לקוטי שיחות, כרך לה, עמ' 242

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015